

# **Blahoslavený Álvaro: „Pane, ty jsi mým Šimonem z Kyrény“**

Během postní doby budeme  
uveřejňovat texty  
blahoslaveného Álvara k  
tomuto liturgickému období,  
praktikování skutků  
milosrdenství a praktikování  
ducha pokání. Poslední  
aktualizace: 23. března, pátá  
neděle postní

26.03.2015

## 5. NEDĚLE POSTNÍ

**Opravdovou radost nalezneme na Kříži. Dávat se druhým, z lásky k Bohu, je recept na to, jak být šťastným na zemi.**

(Text z 1. dubna 1993, uveřejněný v „Caminar con Jesús al compás del año litúrgico“, Ed. Cristiandad, Madrid 2014, str. 164-168)

Došli jsme na práh Svatého týdne. Za několik dní budeme při slavné liturgii Velikonočního tridua účastníky několika posledních hodin pozemského života našeho Pána Ježíše Krista, který se nabídl věčnému Otci jako kněz a oběť nové smlouvy. Svou krví usmířil všechny lidi s Bohem. Navzdory tomuto tragickému dramatu, které nikdy nebudeme moci plně pochopit - Nevinný obtížený vinami hříšníků! Spravedlivý umírající za nespravedlivé! -, je pro křesťany tragédie Svatého týdne zdrojem

nejčistší radosti. Šťastná vina, která si zasloužila takového Vykupitele![\_<sup>1</sup>], zpívá církev při velikonočním zpěvu jako důsledek prvotního hříchu našich rodičů. A totéž chceme říci i my o našich osobních každodenních chybách, když naplnění bolestí z lásky se chceme napravit a s duchem lítosti nad našimi chybami duchovně růst.

Radím vám, dcery a synové moji, abyste se s blížícími svátky snažili ve vašich duších živit úkony lítosti a bolesti - bolesti z lásky - a prosili Pána o odpuštění vašich osobních prohřešků i hříchů celého lidstva. Své myšlenky a touhy nasměřujte na Krista, který prožívá trpké chvíle utrpení. Snažte se ho utěšovat slovy plnými lásky, věrnými skutky, velkorysým umrtvováním a pokáním a hlavně plněním každodenních povinností. Když to tak budete dělat, buďte si jistí, že ponesete spolu s Kristem jeho Kříž - Kříž, který je

těžký a bude tížit mystické Tělo  
Krista až do konce věků - a budete  
spolu s Ním vykupiteli. Budete mít  
účast na slávě vzkříšení, protože jste  
spolu s Ním trpěli<sup>[2]</sup>, a budete  
naplněni radostí, radostí, kterou vám  
nikdo nevezme.<sup>[3]</sup>

Pamatujme, dcery a synové mé duše,  
že gaudium cum pace, radost a pokoj,  
který nám Pán slíbil, budeme-li  
věrní, nezávisí na materiálním  
blahobytu, ani na tom, zda nám vše  
vychází podle našich představ.  
Nezakládá se na zdraví ani na  
lidském úspěchu. V každém případě  
by to bylo štěstí pomíjivé, nestálé. My  
ale toužíme po věčné blaženosti.  
Hluboká radost, která duši naplňuje  
bezvýhradně, má svůj původ ve  
spojení s naším Pánem. Vzpomeňte si  
na slova, která nám náš milovaný  
Zakladatel opakoval na jedné ze  
svých posledních přednášek: „Chceš-  
li být šťastný, buď svatý; chceš-li být  
šťastnější, buď svatější; chceš-li být

velmi šťastný - už zde na zemi! -, buď  
velmi svatý.“[<sup>4</sup>]

Dcero moje, synu můj: tento recept je  
vyzkoušený, protože náš svatý  
Zakladatel, který tolik pro Pána trpěl,  
byl velmi šťastný zde na zemi. Lépe  
řečeno: právě proto, že byl důvěrně  
spojen s Ježíšem Kristem na Kříži - v  
tom spočívá svatost, ztotožnit se s  
Kristem ukřižovaným -, dostal  
odměnu v podobě radosti a pokoje.

Poslechněte si, co nám svěřil v roce  
1960, když kázal při rozjímání na  
Velký pátek. Ve své osobní modlitbě  
si znovu vybavoval všechno to  
utrpení, kterým v životě prošel, a  
povzbuzoval nás, abychom neměli  
„strach z bolesti, z ostouzení a  
vyvarovali se jakékoliv pýchy. Když  
Pán povolává člověka, aby se mu  
odevzdal, dává mu pocítit Kříž. Aniž  
bych dal nějaký příklad, mohu  
vám říci, že během svého života jsem  
zakusil bolest i hořkost. Ale

uprostřed tohoto soužení jsem byl  
vždy šťastný, Pane, protože tys byl  
mým Šimonem z Kyrény.“

„Přestaň mít strach z Kříže, synu  
můj! Vidíš na něm ukřižovaného  
Krista a přesto hledáš jen to  
příjemné? Tak to nejde! Nepamatuješ  
si, že není služebník nad svého  
pána?“ (prv. Mt 10, 24)

„Pane, znovu přijímáme všechno to,  
co se v asketice nazývá protivenství, i  
když mně se toto slovo nelíbí. Neměl  
jsem nic: bez věku, bez zkušeností,  
bez peněz; by jsem potupen, nebyl  
jsem... nic, nic! A tato bolest  
zasahovala i ty, kteří byli se mnou.  
Byly to hrozné roky, i když jsem  
nebyl nikdy nešťastný. Pane, ať se mé  
děti poučí z mých ubohých  
zkušeností. Uboze jsem se cítil, ale  
nebyl jsem nikdy zahořklý. Vždy jsem  
krácel šťastný! Šťastný a plačící;  
šťastný, uprostřed bolesti. Děkuji,

Ježíši! A odpusť mi, že jsem neuměl toto ponaučení lépe využít.“[<sup>5</sup>]

Když rozjímáme nad těmito slovy našeho Otce, závěr, ke kterému musíme dojít, je jasný: nikdy neztratit, za žádných okolností, nadpřirozenou radost, která vychází ze skutečnosti, že jsme děti Boží. Pokud nám někdy tato radost chybí, hned se uchylme k modlitbě a duchovnímu vedení, k důkladnému zpytování svědomí, abychom pravou příčinu tohoto stavu našli a napravili ji.

Je jisté, že někdy může nepřítomnost radosti pocházet z nemoci nebo únavy; v tom případě mají ředitelé vážnou povinnost nechat tyto své bratry odpočinout a vhodně se o ně postarat a dbát na to, aby se nikdo - ať už z přetížení v práci, z nedostatku spánku, z vyčerpání nebo z jakéhokoliv důvodu - nedostal do

situace, která jeho duchovnímu životu škodí.

Jindy je důvodem ztráty radosti, jak učil náš Otec, naše nesprávná askeze. Víte, co je nejčastější příčinou?

Nadměrná starost o sebe samého, jen se točit kolem sebe. Když jsme tak ubozí, jak to, že se můj synu a moje dcero stále zabýváš svým vlastním já? „Když milujeme sami sebe bez řádu - píše náš Otec -, máme důvod být smutnými: kolik neúspěchů, kolik malicherností! To, že jsme tak ubozí, je příčinou našeho smutku a malomyslnosti. Ale když milujeme Boha nade všechno, a druhé a sebe samé v Bohu a kvůli Bohu, kolik jen máme důvodů k radosti!“<sup>[6]</sup>

To je příklad našeho Pána, který za nás vydal svůj život. Odpovězme proto tak i my, kvůli Němu a kvůli druhým lidem. Oddalme z našeho každodenního horizontu jakékoliv osobní starosti; a jestliže na nás

nějaká starost doráží, odhodme ji s plnou důvěrou v Nejsvětější srdce Ježíšovo, v Nejsladší srdce Panny Marie, naší Matky a nalezneme pokoj. My se musíme, dcery a synové moji, starat - lépe řečeno, zabývat se - pouze věcmi Božími, které jsou záležitostmi církve, Díla a duší. Neuvědomujete si, že i z lidského hlediska získáváme? A kromě toho jen tak budeme plní gaudium cum pace a získáme mnoho dalších lidí pro naši cestu.

1 Římský misál, Velikonoční vigilie

2 Prv. Řím 8, 18

3 Prv. Jn 16, 22

4 Svatý Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, 7-VI-1975 (AGP, knihovna, P01, VII-1975, str. 219)

5 Svatý Josemaría, Poznámky z rozjímání, 15-IV-1960

6 Svatý Josemaría, Dopis 24-III-1931,  
č. 25

\*\*\*\*\*

#### 4. NEDĚLE POSTNÍ

**Slavnost svatého Josefa je  
příležitostí k obnově naše  
odevzdání se Bohu a znovu začít  
boj askeze.**

(Text z 1. března 1984, uveřejněného  
v „Caminar con Jesús al compás del  
año litúrgico“, Ed. Cristiandad,  
Madrid 2014, str. 116-120.)

Naše nadpřirozené povolání růst v  
duchovním životě vyžaduje. Růst  
znamená obnovu, opustit to, co  
věkem zestárlo - návyky, rutina,  
vlažnost - a znovu nalézt mladého  
ducha, který je plodem  
zamilovaného srdce. Tak nám to i  
zdůrazňoval náš zakladatel, který  
každý den uměl objevit ve svaté mši -  
toto „velice osobní setkání s Láskou

mé duše“<sup>[1]</sup>, říkal - impuls k trvalé obnově a růstu jeho odevzdání se, protože - dodával - „jsem mladý a takový i vždy budu, protože mé mládí pochází od Boha, který je věčný. Nikdy se nebudu moci s touto láskou cítit starý.“<sup>[2]</sup>

I naše odpověď na volání, které přijímáme, naše odevzdání, dcery a synové moji, musí být stále mladé a svěží. Nic si nesmíme nechávat pro sebe: projekty, záliby, vzpomínky, plány... všechno se musí odevzdat Pánovi -relictis omnibus, (nechali všeho)<sup>[3]</sup>-, pokud opravdu chceme být věrní tomuto nadpřirozenému povolání. Zpytujte své svědomí odvážně, upřímně, důkladně: Jak jsem si plnil tento rok své povinnosti -radostné povinnosti!-, požadavky lásky? Byl jsem, jako člověk zamilovaný, ve všem pozorný k Pánovi nebo jsem naopak něco ve svém odevzdání se zanedbal? Bojoval jsem rozhodně proti všemu,

co by mohlo oslabit toto odevzdání?  
Posilujte ve vašem zpytování bolest z  
lásky, protože všichni můžeme  
zintenzívnit a prohloubit náš vztah s  
Bohem. A pokud objevíte něco, co vás  
poutá k věcem, jež vám nepatří (...),  
energicky se tomu postavte, protože  
jsme byli vyvoleni za svaté, abychom  
se hnali za Láskou, která nemá  
konce: tato Láska, která nás každý  
den rozpaluje a díky které mládneme  
- omlazováním duše a ducha -  
navzdory plynutí času a  
opotřebovávání těla.

Když budete obnovovat 19. března<sup>[4]</sup>  
své odevzdání, pamatujte na věrnost  
svatého Josefa svému zvláštnímu  
povolání a mějte před očima  
hrdinský příklad našeho Otce. Mějte  
na paměti ve vašem osobním  
rozjímání - jak jste to už dělali během  
těchto týdnů - život svatého  
patriarchy, který nešetřil námahy,  
aby splnil poslání, jež mu bylo  
svěřeno. „Poslyšte: co dělá Josef, s

Marií a Ježíšem, aby plnil přikázání Otce, hnutí Ducha svatého?

Odevzdává mu celé své bytí, do jeho služeb vkládá svůj život dělníka.

Josef, který je tvorem, člověkem, živí Stvořitele. On, chudý řemeslník, posvěcuje svou profesionální práci, věc, na kterou křesťané po století zapomínali a kterou Opus Dei nyní připomíná. Dává mu svůj život, odevzdává mu lásku svého srdce a něžnou starostlivost. Propůjčuje mu sílu svých rukou, dává mu... vše, co může a čím je.“<sup>[5]</sup>

Když je boj snadný a když je naopak obtížný, když nechybí nadšení a když se naděje nedostává, když vítězíme a když se zdá, že prohráváme..., oživujte v sobě smysl pro povinnost: budme věrní! Pána nikdy neunavíme: odpustí nám jednou i podruhé, každý den nás volá neustálými hnutími, jež nás přetvářejí, i když si to neuvědomujeme (...).

Prosím vás také o každodenní vytrvalost v apoštolátu zpovědi, který od nás církev očekává a který je nezbytným požadavkem pro hlubokou práci s dušemi. Nešetřete trpělivostí s lidmi, se kterými se stýkáte, a neklesejte na mysli, když nereagují. Věnujte jim čas, milujte je opravdu. Nakonec se Boží lásce, kterou ve vašem chování objeví, poddají.

1 Svatý Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, 15. 3. 1969 (AGP, knihovna, P01, 1969, str. 403)

2 Tamtéž, str. 405-406

3 Lk, 5, 11

4 Na svátek svatého Josefa věřící Opus Dei osobně obnovují, neformálně, závazky, které na sebe vzali při začlenění do Díla. Je to vhodná chvíle, aby křesťané obnovili své křestní závazky.

5 Svatý Josemaría, Poznámky z rozjímání, 19. 3. 1968, (AGP, knihovna, P09, str. 99)

\*\*\*\*\*

### 3. NEDĚLE POSTNÍ

**Vyznání hříchů ve svátosti smíření je zdrojem radosti.**

(Text z 16. února 1984, uveřejněný v „Caminar con Jesús al compás del año litúrgico“, Ed. Cristiandad, Madrid 2014, str. 122-124.)

Přeji si, mé děti, aby vaše duše vždy překypovala radostí a abyste tuto radost předávali lidem, kteří žijí vedle vás. Ale nezapomínejte, že radost je důsledkem vnitřního pokoje - a proto i boje každého z vás se sebou - a že v tomto osobním boji je opravdový pokoj neoddělitelný od lítosti, od pokorné a upřímné bolesti nad našimi chyby a hříchy, které Bůh odpouští ve svátosti smíření a dává

nám i sílu, jak bojovat s ještě větším úsilím.

Dcery a synové moji, svědomitě dbejte na svátostnou zpověď (...), která je jednou z norem našeho životního plánu. Snažte se co nejvíce vyhýbat rutině nebo zevšednění u této svátosti. Buďte svědomití, připravujte se s láskou a prostě Ducha svatého o světlo, abyste šli ke kořenům vašich chyb. Podněcujte lítost, aniž byste to pokládali za něco samozřejmého. Dávejte si předsevzetí a usilovně je uvádějte do praxe a vždy počítejte s nadpřirozenou milostí, která vykoná zázraky ve vašich duších, pokud jí nebudeme klást odpor.

A s tímto obnoveným rozhodnutím se lépe zpovídat se pusťte bez váhání do apoštolátu zpovědi, který je tak naléhavý v této fázi života světa a církve. S jakou naléhavostí to kázal náš Otec!: „Pán čeká na mnohé, aby

se pořádně vykoupali ve svátosti pokání! Má pro ně připravenou velkou hostinu, svatební hostinu, hostinu eucharistickou; věčný prsten smlouvy, věrnosti a přátelství. Ať jdou ke zpovědi! (...) Kéž by bylo hodně lidí, kteří přijmou Boží odpuštění!“.[<sup>1</sup>]

Návrat k přátelství s Bohem, které je narušeno hříchem, je počátek opravdové a hluboké radosti, jež tolik mužů a žen horlivě hledá, ale nenachází. Připomínejte to se svatou odvážností, dcery a synové moji, vašim příbuzným, vašim přátelům, kolegům v práci, všem těm, se kterými se stýkáte, s přesvědčením, že hojné milosti [v těchto dnech] (...), ze kterých se ve spojení s univerzální církví těšíme, jsou natolik silné, aby probudily svědomí a pohnuly srdce k lítosti a ochotě se rozhodnout pro konverzi. Nebraňte se z falešné opatrnosti nebo z lidských ohledů tomuto daru svátostné zpovědi, která

slovy svatého Jana Pavla II.  
charakterizuje členy Opus Dei.  
Rozjímejte často o tom, že přátelství s  
Bohem - a proto i zbožné přijímání  
svátosti smíření - je nezbytným  
výchozím bodem, aby váš osobní  
apoštolát vydával trvalé plody (...).

Mým synům kněžím, všem, chci  
zdůraznit, aby věnovali mnoho času -  
jak nejvíce mohou - udělování Božího  
rozhřešení v této svátosti smíření a  
radosti. Budte vždy připraveni k péči  
o duše. Hledejte vášnivě - udělování  
svátosti smíření a duchovní vedení  
jsou jednou z „dominantních vášní“ -  
příležitost, jak rozšířit vaši práci ve  
zpovědnici. Zakusíte tak radost  
dobrého pastýře, který se vydává  
hledat ztracenou ovci, a když ji najde,  
s radostí si ji vloží na ramena<sup>[2]</sup>. Ať s  
vámi sdílí tuto radost mnoho vašich  
bratrů kněží, aby bylo stále více těch,  
kdo udělují boží milosrdenství v této  
svátosti odpuštění.

1 Svatý Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, 6-VII-1974 (AGP, knihovna, P04, 1974 vol. II, str. 214)

2 Lk 15, 5

\*\*\*\*\*

## 2. NEDĚLE POSTNÍ

**Projevy pozornosti k bližním a služba druhým pomáhají zlepšovat ducha pokání.**

(Text z 1. února 1993 uveřejněného v „Caminar con Jesús al compás del año litúrgico“, Ed. Cristiandad, Madrid 2014, str. 120-121)

Služba druhým, která je konkretizovaná zájmem o jejich duchovní a materiální potřeby, je jednou z tradičních praktik křesťanské zbožnosti, jež církev klade do popředí, zvláště během postní doby. V tomto liturgické období si přejí, abyste zvláštním

způsobem - spolu s velkým důrazem na modlitbu a umrtvování - dbali na konkrétní jednotlivosti bratrské lásky, jak nás učil náš svatý a milovaný zakladatel, „aby se naše rozhovory netočily kolem nás samých, aby byl úsměv na tváři i v nepříjemných maličkostech, abychom život druhým zpříjemňovali“<sup>[1]</sup>.

Krom toho vás prosím - každého z nás o to prosí Svatá Trojice -, abychom vyhledávali příležitosti, jak zlepšovat našeho ducha pokání právě ve službě těm, kdo žijí vedle nás, ať už z jakéhokoliv důvodu a to i jen po přechodnou dobu: v našem rodinném životě, uprostřed rodin mých přidružených dcer a synů nebo supernumerářů, v každodenním spoluzití s kolegy a kamarády v práci... Jedním slovem uveďte v praxi tuto radu apoštola: Jeden druhého břemena neste, a tak naplníte Kristův zákon <sup>[2]</sup>. Náš Otec to

komentoval takto: „Musíte se snažit, a to velice konkrétně, zpříjemňovat druhým lidem život, aniž by někdo z vás druhého k umrtvování nutil.“<sup>[3]</sup> A dodával: „Naučte se postit radostně a diskrétně, abyste život druhým zpříjemňovali, abyste učinili Boží cestu na zemi lidem příjemnou. Toto je cesta opravdové lásky Ježíše Krista.“<sup>[4]</sup>

Budte v tom, dcery a synové moji, nároční a dávejte velkou důležitost drobným umrtvováním, která dělají cestu druhým radostnou a příjemnou. Musíte v nich vždycky vidět Krista a nezapomínat, že „jediný úsměv může být mnohdy tím nejlepším důkazem tvého pokání“.<sup>[5]</sup> Takto vystoupí vaše drobné oběti do nebe in odorem suavitatis (s vůní Bohu velmi příjemnou)<sup>[6]</sup>, jako kadidlo, které shoří ke cti Pána, a účinek vašich modliteb za církve, Dílo a na mé úmysly se umocní.

1 Svatý Josemaría, Poznámky z meditace, 13. 4. 1954 (AGP, knihovna, P01, IV-1963, str. 10)

2 Gal 6, 2

3 Svatý Josemaría, Poznámky z meditace, 13. 4. 1954 (AGP, knihovna, P01, IV-1963, str. 12)

4 Tamtéž., str. 11

5 Svatý Josemaría, Výheň, č. 149

6 Ef 5, 2

\*\*\*\*\*

## 1. NEDĚLE POSTNÍ

**Posilovat asketický boj a  
praktikovat skutky milosrdenství v  
tomto liturgickém období, tj.  
především šířit správnou nauku.**

(Text z 1. února 1989 publikovaný v  
„Caminar con Jesús al compás del

año litúrgico“, Ed. Cristiandad,  
Madrid 2014, str. 126-130.)

„Hle, teď je ta doba příhodná, hle, teď  
je ten den spásy!“<sup>[1]</sup> [čtení ze mše]  
(...) na začátku postní doby. Ačkoliv  
neexistuje žádné období církevního  
roku, které by nebylo bohaté na boží  
dary, zrovna toto období je  
mimořádné, je to bezprostřední  
příprava na velikonoce, největší  
slavnost liturgického roku.

Jednotlivými dny svatého týdne si  
církev připomíná a znovu prožívá  
umučení, smrt a vzkříšení Ježíše  
Krista, kdy byl ďábel přemožen, svět  
vykoupen z hříchů a lidé se stali  
Božími dětmi.

„Vstupujeme do postní doby, tj. do  
období velké věrnosti ve službě  
Pánu. Je to - píše papež sv. Lev - jako  
bychom vstupovali do boje o  
svatost.“<sup>[2]</sup> Jak známá nám tato slova  
připadají, zřejmý odraz živé tradice  
církev, nám Božím dítětem v Opus Dei!

Je to povzbuzení neustávat ve  
vnitřním boji, nevzdávat se v boji  
proti nepřátelům našeho  
posvěcování.

Tento zápas, víme to dobře, je  
povinností každého křesťana. Když  
jsme přijali křestní vodu, slíbili jsme -  
a později jsme to potvrdili svátostí  
biřmování -, že budeme odmítat  
satana a všechna jeho díla a sloužit  
tak výhradně Ježíši Kristu. Je to  
závazek, který předpokládá trvalý  
boj. „Toto je naším údělem na zemi:  
bojovat z lásky až do poslední chvíle.  
Díky Bohu!“<sup>[3]</sup> Takto to napsal náš  
Otec na poslední den roku 1971, kdy,  
po mnoha letech neustávajícího  
osobního zápasu, zrekapituloval své  
záměry a touhy (...).

Když se nyní nacházíme v postním  
období, období náročnějšího zápasu,  
jak jsem zmiňoval výše, chci vás  
pozvat, abyste váš boj v týdnech  
přípravy na velikonoce znovu oživili

za pomoci našeho Pána. Jak to provést? Každý z vás, dcery a synové moji, se bude odpovědně a svobodně snažit konkretizovat to, co dále uvádím - „ušít si šaty na míru“, řekl by náš milovaný Otec - podle potřeb své duše, ve světle rad, které dostane ve svátostné zpovědi nebo v bratrském rozhovoru [osobní duchovní vedení] a na kroužku.

Křesťanská askeze vždy doporučovala, zvláště v tomto liturgickém období, modlitbu, půst a almužnu. To znamená lásku k Bohu - projevovanou rozjímavou modlitbou a modlitbou smyslů neboli umrtvováním - a lásku ke všem duším prostřednictvím velkorysého praktikování milosrdných a apoštolských skutků.

Byl bych rád, kdybychom se všichni společně, se srdci, která bijí unisono, v tomto postním období pevně rozhodli, že budeme každý den

praktikovat rozjímavou a ústní modlitbu. Že budeme štědrí v umrtvování smyslů s pohledem na Kristův kříž a že budeme usilovněji praktikovat duchovní a tělesné skutky milosrdenství. Napsal jsem usilovněji, protože každý den, s jeho různými odstíny, se nám naskytá mnoho příležitostí, jak přivádět Krista druhým duším nebo ho potkávat a sloužit mu v těch, se kterými se každý den střetáváme.

Zde vám chci, dcery a synové moji, připomenout jeden ze základních projevů milosrdenství k duším: učit toho, kdo je nevědomý. Nutnost uskutečňovat velkorysý apoštolát v církevní nauce, která sílí formací, již dostáváme a bez které se nikdo v Opus Dei neobejde, nám připomíná, co náš Otec tolikrát učil: že „nejlepší službu, kterou můžeme církvi a lidstvu dát, je dávat doktrínu. Většina zla, které sužuje svět, se dá připočíst absenci křesťanské nauky (...).

Veškerá naše práce se proto zakládá na katechezi. Musíme dávat doktrínu ve všech prostředích.“<sup>[4]</sup>

Doktrína musí být na prvním místě a musí být jasná, důvěryhodná a vydatná: co nejvíce využívejte prostředků, kterými prelatura nešetří! Chodte se vzdělávat, chodte na kroužky, rekolekce a rozhovory, na duchovní cvičení... s „prvotním nadšením“, i když je to již mnoho let, co jste začali. Mějte upřímnou touhu využít všechno, co se nabízí. Pouze tak budete moci pomáhat těm, které vám Boží prozřetelnost každý den staví do cesty, abyste mohli osvětlit jejich rozum a chování světlem katolické nauky.

Je naléhavé a nezbytné uskutečňovat hojnou setbu doktríny ve všech oblastech lidské činnosti. Každý křesťan by si měl uvědomit, že je odpovědný za to, jak bude do svého konkrétního prostředí uvádět učení,

které Ježíš Kristus předal své Snoubence, aby ho uchovala nedotčené a předávala ho z generace na generaci. Všichni jsme ve skutečnosti povoláni, na základě přijatého křtu, ke spolupráci na evangelizačním poslání církve. Zamysli se nyní, dcero moje a synu můj, jak přispíváš k tomuto nadpřirozenému úkolu: jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu...<sup>[5]</sup>, ve všech oblastech tvé profesionální práce, ve společenství s ostatními lidmi právě v tomto období dějin světa.

1 Římský misál, Popeleční středa  
(Druhé čtení: 2 Kor 6,2)

2 Svatý Lev Veliký, Kázání 39, 3

3 Svatý Josemaría, Psané poznámky z 31. 12. 1971

4 Svatý Josemaría, Dopis 9. 1. 1932, č. 27-28

\*\*\*\*\*

## PŘÍPRAVA NA POSTNÍ DOBU

**(Publikováno 2. února 1985 v  
„Caminar con Jesús al compás del  
año litúrgico", Ed. Cristianidad,  
Madrid 2014, str. 109-112.)**

Zakrátko začne postní období, doba, kterou církev věnuje očišťování a pokání, a ve které si připomíná čtyřicet dní modlitby a postu, jímž se Kristus připravoval na svou veřejnou činnost. V duchu věrného následování evangelia bych si přál, abychom se během těchto několika týdnů my všichni i ti, koho oslovila naše cesta, *pevně* rozhodli následovat doporučení našeho Pána, jež vyjadřuje liturgie popeleční středy<sup>1</sup>. Zve nás, abychom s čistotou úmyslu a v radosti zintenzívnili post, modlitbu a dobročinné skutky lásky, tři základní penitenční praktiky, a

současně prosili Boha *v boji proti duchu zla o ochranu za pomoci zbraní střídmosti*<sup>2</sup>.

V postní době jsme naléhavě vyzýváni k ostražitosti před Zlým a jako naši výzbroj máme používat modlitbu a pokání. Slovy našeho Otce jsem vám mnohokrát připomínal, že „**dábel si nebere dovolenou**“, nikdy nepřestává ve svém úsilí odloučit duše od Boha. (...) My, s milostí Boží, máme rozhodně a velkoryse podávat svědectví - mezi našimi kolegy, přáteli a příbuznými - naší rozhodností, umírněností a střízlivostí při používání pozemských dober a střídmostí v jídle a pití. Je ve hře autentičnost našeho povolání a opravdovost naší služby církvi, protože nechá-li se někdo zlákat přitažlivostí materiálních věcí, ztratí apoštolskou účinnost v boji za slávu Boží a spásu duší, který vedeme (...).

Výroční události v dějinách Opus Dei mají jednoho společného jmenovatele, ducha modlitby a pokání našeho milovaného Otce. Duch svatý ho ponoukal - v prvních letech i dalších - k hrdinským skutkům pokání, protože to mělo být základem této boží stavby, která má trvat na věky. Kolikrát, když mluvil o expanzi Díla, dodával, že se šířilo a šíří na všechny světové strany Božím krokem, za pomoci modlitby a umrtvování jeho i mnoha dalších lidí! Říkával také, že tento krok Boží doprovázel zvuk jeho dŮtek..., a - to dodávám já - byla to také hrdinská umírněnost našeho zakladatele, který se uměl umrtvovat při jídle, pití i odpočinku, a to vždy s úsměvem. Byl tak nejvhodnějším nástrojem v rukou Božích, který uskutečňoval Opus Dei na zemi.

I nyní platí stejné pravidlo, dcery a synové moji. I nyní je umrtvování, pokání a střídmost v životě nezbytné,

aby se Dílo rozvíjelo Božím krokem. A týká se to nás - tebe i mě, každé i každého - následovat kroky našeho Otce tak, jak je to v naší osobní situaci nejvhodnější. (...) Přeji si, abyste přemýšleli o tom, jak konkrétně naplňujete tato doporučení týkající se umírněnosti, která vám už nějaký čas dávám, abyste mohli tuto ctnost prožívat co nejplněji. Nepokládejte je, děti, za něco negativního. Naopak, dívejte se na ně jako na prostředky, které když se žijí velkoryse a radostně, ulehčují naší duši, která se může potom povznést - *'jako majestátní let ptáků směřujících přímo ke slunci'* - do výšin apoštolátu a vnitřního života.

Zpytuj své svědomí odvážně a upřímně: Cvičím se v umírněnosti v každém okamžiku svého života? Umrtvuji svůj zrak přirozeně, bez okázalosti ale skutečně, když jdu po ulici nebo čtu noviny? Bojuji s pohodlností? Nevytvářím si zbytečné

potřeby? Umím si přidat 'do každého jídla „tu nejlepší“ přísadu - umrtvování'<sup>3</sup>? Umrtnuji se dobrovolně v pití? Nechávám se svést výmluvou, že toto chování by vzbudilo v mém okolí, u mých přátel nebo v mém společenském prostředí nežádoucí pozornost? (...)

Kromě toho neztrácej ze zřetele, že v příkladu umírněného života spočívá *bonus odor Christi*<sup>4</sup> (líbezná vůně Krista), která přitahuje druhé duše. Mnozí, mladí i ne tak mladí, si oškliví život snadný, bezstarostný, který je z lidského i nadpřirozeného hlediska bezvýznamný. Svědectví našeho života plného odevzdání, prostředí našich center, našich domácností - prostředí radostného sebeovládání, náročnosti a zároveň porozumění, aniž by se podléhalo *pohodlnictví*, bude jako magnet, který přitáhne ty nejušlechtilejší, nejupřímnější a ty, co touží po velkých věcech. Právě tyto lidi Pán potřebuje, aby se dostal ke

všem lidem - zajímají nás všechny  
duše - tím, že budeme působit jako  
kvas.

1 Prv. Římský misál, Popeleční středa  
(Mt 6,1-6; 6,16-18)

2 Římský misál, Popeleční středa  
(Vstupní modlitba)

3 Svatý Josemaría, Výheň, č. 783

4 2 Kor 2,15

.....

pdf | dokument generován automaticky  
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/  
blahoslaveny-alvaro-pane-ty-jsi-mym-  
simonem-z-kyreny/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/blahoslaveny-alvaro-pane-ty-jsi-mym-simonem-z-kyreny/) (07.08.2025)